

Marija Miladinović i Žak

Povodom priredbe pod nazivom *Došao Matić*, a u organizaciji Novinarske sekcije Gimnazije, naša učenica Katarina Kojadinović razgovarala je sa talentovanom umetnicom o njenom nedavnom uspehu.

Na Katarininom pitanje šta za nju predstavlja dobitak *Matićevog šala*, Marija je odgovorila:

„U karijeri svakog mladog umetnika, iliti čoveka koji se bavi nekom umetnošću, lepo je da u nekom periodu svog života dobije određeno priznanje. Ja sam to priznanje dobila za svoju prvu zbirku pesama „Soba modrih boja“. Desilo se da to bude baš „Matićev šal“, što je meni posebno drago zato što se ta nagrada dodeljuje u Čupriji, mom

rodnom gradu, i što za trideset jednu godinu niko dosad nije dobio tu nagradu. To je naravno jako dobro i podsticajno delovalo na mene. Prosto me motiviše da dalje radim, pišem i stvaram. Sada spremam i drugu zbirku koja će biti pod nazivom „Pita od džezza“.”

Naša učenica se zainteresovala i za rad u pozorištu ove talentovane glumice. Pa kako to napreduje? pitala se Kaća:

*„Mogu da ti kažem da to uvek lepo napreduje. Odlično, zaista pozorište je jedna divna stvar. Generalno smatram da svako ko se bavi umetnošću, u bilo kojoj grani da se oproba nigde neće pogrešiti, jer umetnost je jedna predivna stvar i prosto još dok ste mladi treba istraživati. Treba se pronalaziti u raznim granama, negde ćete se sigurno pronaći. Ja sam se kao dosta mlada pronašla u glumi. Pozorište je bukvalno moja druga kuća, koliko god da ta rečenica izlizano zvuči. Trenutno sam u Jagodinskom Gradskom pozorištu i od skoro na moju **veliku, veliku** radost je počelo da radi i pozorište u Čupriji.“*

Marija je bila voljna da tokom intervjua pročita i jednu pesmu iz svoje zbirke poezije.

*„Pošto sam mišljenja da dobre stvari treba da se ponavljaju i da treba da se čuju što više, pročitacu vam svoju pesmu „**Šetnja sa Žakom**“:“*

Šetnja sa Žakom

„Takva sam kakva sam
Takva sam oduvek“
Reče mi jednom Žak
Dok smo šetali Parizom
Sreli Senu
Koja je srela Pariz.
Žak, dragi, nikad te tako nisam pozvala
Ali veruj da tvoje ime odzvanja
U svim pariškim zvonima
Neka si zbunjen, nekad sam i ja
Nekad me samo ova Sena koja teče
Podseti na ono veče kada si
Mirno sedeo, stareo i sedeo
U Senu gledao
I polako bledeo
Ti svoje poglede raspaš na neba
To ti se nikada neće vratiti
U mojim koracima koje pratiš
Nalazim bele asfaltske linije
Vode u onu maštu između prstiju
I čine je izvrsnom
Žak, pokidaj konce
Odmrsi paučinu
Ostavi Adrijena da se duri
Prevedi me na svoj jezik
Oduži se svojoj kulturi
Zaustavi me u ovoj buri
Jer znaš da takva sam oduvek.
Muškarce volim
Katkad opsujem
Ponekad i slažem
I u prazno zurim
Ali se nikad, nikad
Ne durim
Kao onaj tvoj Adrijen

Posle divnih stihova ljupka pesnikinja je ostavila još divniju poruku za sve mlade talente u Gimnaziji.

„U Gimnaziji postoje sigurno ljudi koji se bave određenim umetnostima...Poruka je da pišu, rade i stvaraju, da glume i crtaju. Nikako da odjednom postanu slikari, pisci ili glumci. Ništa ne dobijaju time. Hajdemo postepeno, hajdemo malo da istažujemo, hajde da pišemo da vidimo gde će nas odvesti to pisanje, pa ako iz tog pisanja postanemo pisci, to je odlično. Ako iz te glume postanemo glumci to je isto odlično, ali hajde da krenemo od početka.“

Pripremila:

Marija Jovanović